

INTERJÚ VALTER ATTILÁVAL

Gabriele MISSAGLIA

a CCC

sportigazgatója

„Hihetetlen öt napot produkáltunk a Tour de Hongrie-n. Az eredeti célunk egy szakasz-siker volt Jakub Mareczko révén, aztán Valter Attilával rámenni az összetettre, ehhez képest négy etap-sikerrel és a sárga trikóval térünk haza. Az utolsó nagyon nehéz hegyi szakasz volt, majdnem 3500 méter szinttel, de a srácok tökéletesen megvalósították a stratégiát: Lukasz Wisniewski sokat segített Valternek, aki kiválóan ismerte a hegyet, és végig türelmes tudott maradni.”

videó
nso.hu

„Így álmodtam meg”

KOHÁN GERGELY

Egyet aludt a Tour de Hongrie-sikerére, így talán már elhiszi, nem álom. Hogy érzi magát, üledetek már kicsit a szerdán történetek?

Egyelőre a felhők fölött járok, megállás nélkül nézegetem vissza a tévé- és videofelvételeket, képeket, és próbálom visszaidézni, mi minden történt, hogy minél tovább megőrizsem az emlékeimben ezeket a jeleneteket – válaszolta a szerdai, kékestetői királytapon a mezőnyt állva hagyó CCC-versenyző, **Valter Attila**, aki nagyszerű szakasz-sikerével egyszerre az összetett versenyt, a hegyi pontversenyt és értelemszerűen a ma-

A friss Tour de Hongrie-győztes tudta, mennyivel kell nyernie, az elvárással járó nyomást a maga javára fordította, s már idén NAGYOT DOBNA A GIRÓN VAGY A VUOLTÁN.

gyarok versenyt is megnyerte a 41. Tour de Hongrie-n. – Apró szépséghiba, hogy csütörtök reggel suliba kellett mennem, így még válaszolni sem tudtam arra a rengeteg gratuláló üzenetre, amit kaptam, és kapok folyamatosan azóta is. **De nyugtasson meg, volt azért ünneplés szerda este!**

Szerencsére volt, a csapattal be tudtuk ülni egy étterembe megünnepelni a sikert, ami nagyon jólesett, mert sajnos ritkán adódik ilyen alkalom.

Azt láttuk, a lábai milyen erősek voltak, de fejben is annak kellett lennie az utolsó emelkedőn. Nem ijedt meg, amikor az ausztrál Damien Howson megindult kicsivel több mint két kilométerrel a cél előtt?

Egyáltalán nem, már csak azért sem, mert én ezt nem is mondanám megindulásnak, tulajdonképpen annyi történt, hogy a mi csapatunk támadását vitte tovább, majdhogynem kényszerből, mert így szerzett egy kis előnyt, és bizonyára azt hitte, azt már onnan végig kell vinnie. De nekem egyértelmű volt, hogy még túl messze van a céltől, egy idő után láttam

is a mozgásán, hogy már nem friss, és elkészült az erejével – ekkor jött el az én időm, és így pont jól jött ki minden.

Az mindenestre kötélidegekre vall, hogy ennyire türelmesen végig tudta vinni, és mindössze hétszáz méterrel a cél előtt indította el a támadását.

Így álmodtam meg, így is sikerült megcsinálni! Tudtam, hogy ennyi elég lehet az összetett győzelemhez – főleg, miután a záró szakaszra a végső esélyesek szinte mind azonos idővel érkeztek meg. Emiatt a szakaszközi sprinthajrákra direkt nem is mentem rá, tudtam, hogy csak felesleges erőpocsékolás lenne. Az időjövőrés miatt mindenképp elsőként akartam beérni, de azt sem mondanám, hogy kicentiztem, mert azért nem egy-két másodperccel nyertem, hanem tízzel. Már tavaly is ott voltam a tűz közelében, amikor az összetett harmadik helyén végeztem, de akkor valamit nem csináltam ennyire jól. Talán túlvállaltam magam, vagy nem volt tökéletes a taktika és a tervezés, de ezúttal tényleg minden klappolt.

Elbírta végül azt a nyomást is, hogy a bivalyerős mezőny dacára itthon kimondva-kimondatlanul mindenki öntől várta a nagy eredményt, ön volt a verseny arca, ön nézett vissza az óriásplakátokról, mindenhol. Vagy ez nem volt pluszterhelés?

Őszintén szólva a végére már kezdett kicsit sok lenni a felhajítás. Úgy is mondhatnám, rezgett a lé, nehogy túlstresszeljem magam a fokozott elvárás miatt, de szerencsére nem volt velem probléma, mi több, a magam javára fordítottam, és inkább erőt tudtam meríteni belőle. De tény, nem mindig segíti az embert, amikor ekkora körülötte a »hype«, szerintem például Dina Márton is rágórcsölt arra, hogy ő volt a másik, akit velem együtt folyton magyar esélyesként emlegettek. Mármost persze ezek alapvetően kellemes terhek egy bizonyos szintig, de tudom, hogy Marci sokkal jobb versenyző annál, mint amit a mostani huszonegyedik helye mutat.

Vissza tud emlékezni, mi futott át az agyán, amikor a szurkolók hangorkánja közepette áttekert a célon?

Vissza tudok, csak éppen leírni, elmondani nem tudom, nincsenek rá szavaim, micsoda érzés volt... Azt mindenesetre mondhatom, hogy még nagyon sokszor szeretném ugyanezt érezni!

Ez azt jelenti, hogy innentől már a nagy háromhetesekre is megfogalmazna merészebb célokat?

Mindenképpen! Próbálok folyamatosan nagyobb és nagyobb célokat kitűzni magam elé, eddig is így tettem, és mindig sikerült átugranom a léctet, ez a legegyszerűbb és leginkább magától értetődő módja a fejlődésnek, a szintlépésnek.

Mit gondol, már idén is láthatjuk nagy körversenyt?

Majdnem biztos, hogy igen. Az év hátralévő részében úgy néz ki a programom, hogy szeptember közepén a Szlovák körversenyt indulok, majd szeptember 30-án a La Fleche Wallonne egynaposán, utána pedig vagy a Giro d'Italián vagy a Vuelta a Espanán.

Ön melyiket szeretné jobban?

Talán a Girót – ugyanakkor nem biztos, hogy az lenne a jobb. A Vuelta idén rövidebb, és kisebb a mezőny is, a szakaszok is jobban fekszenek nekem, úgyhogy azon talán könnyebb lenne jó helyezést elérni, szakaszdobogót vagy top tízes helyezést... Meglátjuk!

Valter Attila nagy hajrával diadalmaskodott FOTÓ: VANIK ZOLTÁN/TDH.HU

FOTÓ: KURUCZ ÁRPÁD/TDH.HU